

Poruka sestrama za Došašće 2016.

Marija u sebi pohranjivaše sve ove događaje i prebiraše ih u svom srcu. (Lk 2,19)

Drage sestre, sestro novakinjo i kandidatice,

svjesne smo da živimo u vremenu koje se sve brže mijenja. Društvu se u cjelini nameću nova pravila i nove vrijednosti. Čini se kao da je sve više ljudi koji svemu znaju cijenu, a ničemu vrijednost.

Upravo to se odražava i u našem govoru; govoru se često ne pridaje pozornost, a govor je ono što nas odaje, otkriva ono što mislimo, naš stav o životu, svijetu i drugim ljudima.

Napretkom tehnike dani su nam moćni alati koji nam, naizgled, olakšavaju komunikaciju. Ipak, primjetno je da se ljudi sve više udaljuju jedni od drugih. Sve je manje istinske međusobne, a sve više isprazne i hladne komunikacije. Zagušene smo bujicom riječi koje gube svoj smisao. Sve je više forme bez sadržaja. Mnoštvom poruka prikriva se praznina i rijetko tko ima snage zašutjeti i pogledati u vlastitu prazninu. A iza te praznine čeka nas Riječ, Riječ kojoj se radujemo i za čiji se rođendan pripremamo. Kao redovnice, pozvane smo na svakodnevni susret s tom Riječju. Ta je Riječ „svjetlo istinito koje rasvjetljuje svakog čovjeka“, ono „mlado sunce“ što nas „s visine pohađa“. Ta Riječ unosi mir, radost i smisao u naš život. Ta nas Riječ iscjeljuje. Čini nas ponovno sposobnima za susret, za duboku, istinsku međusobnu komunikaciju.

Kada susretnemo Riječ, mi same postajemo Riječ i tada nam više nisu važne riječi već govor srca (iskren pogled, radosno lice, čiste misli, miran i ljubazan stav). Prave će riječi, u pravom trenutku, pronaći put iz punog srca. Riječi koje su nastale iz Riječi imaju pravu težinu, bremenite su smislom, čak i kad su posve kratke, jer tada kroz nas govori Riječ. A mi, čini se da mi govorimo, jer smo zaboravile vrijednost govora, jer ne znamo ustima šutjeti, a životom i pogledom propovijedati.

„Marija u sebi pohranjivaše sve ove događaje i prebiraše ih u svom srcu“ (Lk 2,19).

Jesmo li i mi kao Marija spremne u svom srcu pohranjivati i prebirati, čuvajući riječi za pravi trenutak?

Hoćemo li u ovom Došašću, vremenu kad razmišljamo o dolasku Spasitelja i Osloboditelja naći snage pogledati u vlastitu prazninu i u tišini se pripremiti za susret s Riječi? Treba nam taj susret, treba nam susret sa Živim Bogom, jer samo u Njegovoj blizini svaka od nas može se suočiti i nositi sa svojim strahovima, bolima, nesigurnostima, nepraštanjima, osjećajima krivnje, ranjenostima. Ne možemo same! S povjerenjem se predajmo Milosrdnom Gospodinu, kako bi nam srca bila oslobođena, a došašće doživljeno u radosti. Potpuna naša zajednička radost bit će kada kao sestre Služavke Maloga Isusa, služavke malenog Boga, Boga Ljubavi, jedna drugu zagrlimo srcem i zajedno Mu odgovorimo u sadašnjem trenutku naše zajednice svoj „Fiat“.

Svjesne da su riječi moćno oruđe, neka nam budu dragocjene kako bismo njima mogle izreći sve ono što je Lijepo, Dobro i Istinito. Za sve ostalo, služimo se govorom srca.

Molimo često srcem i pouzdanjem: „Oče Isusa Krista, Bože, ojačaj nas u vjeri da je On taj kojeg iščekujemo i da je On svjetlo za ovaj svijet. Molimo te, uzmi od nas ono što svjetlo ne podnosi i podaj nam da ljubimo mir. Amen.“

Vaša u Malom Isusu

*s. M. Anemarie Radan
provincijska glavarica*